

Hana Repová

IKAR

SÚKROMNÉ PROBLÉMY
TINA

Hana Repová

SÚKROMNÉ PROBLÉMY

TINA

Text © 2020, 2024 by Hana Repová
Cover design © 2024 by Zuzana Valková
Slovak edition © 2024 by IKAR, a.s.

Korigovala Andrea Vargovčíková.
Obálku navrhla Zuzana Valková.
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s., Bratislava v roku 2024
ako svoju 2 378. publikáciu v elektronickej podobe.
Druhé vydanie, v Icare prvé.
Sadzba a zalomenie do strán ITEM, spol. s r. o., Bratislava.

ISBN 978-80-551-9869-9

Prológ

Pýtali ste sa niekedy sami seba, či majú domy dušu?

Vidím vás v duchu a chápem, že vám je táto otázka smiešna, aj ten úškrn na vašej tvári. No skúste si na moment predstaviť, že ste takou budovou. Vítate nových majiteľov, väčšinou vo dvojici, a potom sledujete, ako sa ich počet rozrastá. Dom sa plní lomozom, ak ste mali pri výbere majiteľov šťastie, tak len občasnými hádkami rodičov a šantením malých detí. Nedajte sa spliesť... Už čoskoro to šantenie prerastie do pubertálneho šomrania a trieskania dvermi, lebo po spackanej písomke niekto zmenil heslo na wi-fi. Potom ten dom sleduje tiché tajné schôdzky pod verandou, ukradnuté plaché bozky a tajné zliezanie po ríne. Aj opätovné návraty o niečo neskôr. Pridržiavajúc sa rebríka, po ktorom sa ťahajú ruže, s kolenami roztrasenými od potláčanej túžby, nielen byť už konečne dospelý. To ticho, po ktorom ste pri malých deťoch tak túžili, však príde nečakane rýchlo a po rokoch, až na občasné návštevy, je ho v ňom čoraz viac. Dom tichne, počuje už len šepot dvoch starcov, ktorí tu ostali. Aj to len ak mali šťastie a ich počet osud nerozdelil na polovicu.

A potom zrazu... zostane úplné ticho. Jedna generácia sa vytratí, no ten dom tu ešte stále stojí. Aj s vŕzgajúcim šiestym schodom a okenicou nad verandou, ktorá sa nikdy nedala poriadne zatvoriť.

A možno smúti...

Kapitola 1

„**T**oto je približná cena za rekonštrukciu. Plus-mínus.“
Majiteľ firmy, ktorú Sebastian požiadal o kalkuláciu opráv, mu strčil pod nos papier so sumou, pri ktorej mal problém prehltnúť. Vysoké päťmiestne číslo mu vyrazilo dych rýchlejšie než kopanec indického slona, ktorého vlani fotil do kalendára ochranárov prírody. Vedel, že na dome treba čo-to urobiť, no ani vo sne nerátal s tým, že je nutné opraviť strechu, odstrániť z izby na poschodí plesninu, čo sa tam vďaka deravej streche udomácnila, aj renovácia kúpeľne bude oveľa drahšia, ako očakával. Žltý dom, ako ho všetci v jeho rodine už niekoľko generácií volali, dávno nebol žltý. Farba na fasáde vybledla, kde-tu sa olúpala. Dom patril otcovej rodine už niekoľko storočí, ale keďže jeho otec sa oň príliš nestaral, účet dostal teraz on.

Musím s vami hovoriť. Dnes večer. Je to súrne.

Po správe, ktorú napísal do skupiny v telefóne, v ktorej bol so súrodencami, sa okamžite objavili nesúhlasné odpovede.

Ja dnes večer nemôžem. Mám niečo fakt dôležité. Deniso-va odmietavá odpoveď prišla ako prvá. Samozrejme... Pre jeho mladšieho brata nebolo nič dôležitejšie než nejaké rande.

Musí to byť akurát dnes? Práve som sa vrátila zo zámorského letu a som neskutočne uťahaná. Chcela som si dať pohár vína a ísť skoro spať. Ani Lilly, jeho mladšej sestry, jeho dnešný plán nebol po chuti.

Videl, že Tina, staršia z jeho dvoch sestier, si tú správu prečítala tiež, no odpoveď od nej nedostal. To ho nahnevalo ešte viac ako frflanie Denisa a Lilly. Počkal ešte hodnú chvíľu, no keď nič nenapísala, zobral mobil a naštvane našukal:

JE MI ÚPLNE JEDNO, AKÉ MÁTE PLÁNY. AK SA NEMIE NI NIEKTO Z VÁS POSTARÁ O DOM SÁM, ČAKÁM VÁS TU O SIEDMEJ!!!

*

Keď krátko pred siedmou odomykal dvere rodičovského domu, nebol si istý, či naozaj príde, ale už jednoducho nemohol ďalej strkať hlavu do piesku. Bol najstarší zo všetkých súrodencov, a tak cítil na svojich pleciah najväčšiu zodpovednosť.

Pri zvuku brzdiacej motorky sa mu uľavilo. Denis predsa len odsunul svoje plány. Cez okno ho sledoval, ako zaparkoval, zosadol a obzeral sa okolo seba. Sebastian presne vedel, čo jeho brat cíti. Od smrti rodičov pred dvoma rokmi tu boli len zopárkrát. Pomalými ťažkými krokmi v motorkárskych čižmách vystupoval po schodoch k vchodovým dverám. Otvoril mu ich a namiesto pozdravu len kývol hlavou.

„Myslel som, že privezieš aj Lilly.“ Denis sa len zriedka objavil niekde bez svojho dvojčaťa.

„Volal som jej, ale povedala, že musí ešte niečo zariadiť a príde sama, priamo sem.“

„Tina sa neozvala?“ Denis vyslovil nahlas otázku, ktorú mu chcel Sebastian práve položiť.

„Neviem, ale niečo sa s ňou deje,“ pokračoval bez toho, aby vyčkal na odpoveď.

„V poslednom čase je nejaká divná. Vieš niečo viac?“ Denis sa už od detstva delil o svoje tajomstvá s Lilly a Sebastianom zasa s Tinou, hoci oni dvojčatá neboli. Boli si však vekovo bližší. Tina bola len o rok mladšia od Sebastiana. Tento rok oslavovala dvadsiate siedme narodeniny. Denis a Lilly mali dvadsaťtri.

Sebastian namiesto odpovede len pokrútil hlavou. Aj on tu už spozoroval a to, že už aj Denis, ktorý si všimol naozaj máločo, niečo postrehol, neveštilo nič dobré. Mal by sa s Tinou vážne porozprávať.

„Fajn, tak počkáme aspoň na Lilly. Tina zrejme nepríde. Neodpovedala na správu a ani nezdvihla, keď som jej volal.“

Vošli do kuchyne, vzali si každý po plechovke piva, ktoré tu zostali po poslednej návšteve, a vrátili sa pred dom. Sadli si na schody presne tak ako kedysi, keď boli deti. Sebastian mal pocit, že v nasledujúcom okamihu začuje z kuchynského okna mamino volanie na večeru. No jej mäkký nežný hlas navždy zmĺkol už pred dvoma rokmi. Od toho dňa, keď s otcom zahynuli v horách, si každý deň vyčítal, že sem, odkedy sa odsťahoval, chodil tak zriedka. Jeho život bol naplnený prácou, cestovaním a zábavou. Mal pocit, že si konečne plní sen, a preto sa domov vracal len zriedka. Správa o smrti rodičov ho zastihla celkom nepripraveného. Zo sekundy na sekundu zostal najstarší v rodine. Odvtedy na svojich pleciach cítil nesmiernu ťarchu zodpovednosti, hoci všetci štyria boli už dávno dospelí. Zo spomienok ho vytrhol príchod taxíka. Lilly otvorila dvere a okamžite ho obdarila nahnevanejším pohľadom.

„Práve dnes? To fakt? Musel si ma sem vyťahnuť naozaj práve dnes?“ Hnedé vlasy s blond melírom mala trochu strapaté a naozaj pôsobila unavene. On jediný nikdy nebol jej prácou letušky nadšený, ale na jeho názor pri výbere svojho povolania nebrala ohľad. Hoci ho to vnútri ešte stále štvalo, tváril sa, že je nad vecou.

Teraz sa nenamáhal odpovedať jej, lebo jeho pozornosť pritiahli otvárajúce sa dvere taxíka na druhej strane. Netušil, že Lilly so sebou plánuje niekoho priviesť. Dvere sa otvorili, no dve, tri minúty z nich nikto nevystúpil. Len taxikár otvoril batožinový priestor auta a vyložil z neho veľký strieborný kufor spolu s plátennou cestovnou taškou. Pri pohľade na ne Sebastian okamžite vedel, kto z taxíka o chvíľu vystúpi.

Tina sa pomaly vysúkala z auta a zostala nerozhodne stáť. Polovicu tváre jej zahaľovali obrovské slnečné okuliare. Mal pocit, akoby sa rozhodovala, či nemá znova nasadnúť a zmiznúť. Dlhé, o niekoľko odtieňov svetlejšie vlasy, než mala Lilly, mala sčesané do tváre. Videl a vedel, že je to jeho sestra, no napriek tomu mal pocit, že hľadá na cudzieho človeka. Z celej jej bytosti sálala akási neprístupnosť.

Lilly medzitým podala taxikárovi bankovku a zdvihla Tinin kufor aj cestovnú tašku.

Sebastian nebol z tejto situácie vôbec múdry. Odložil prázdnu plechovku od piva, zišiel po schodoch a zastal najskôr pri Lilly.

„Zbadala som ju cestou sem. Išla peši a ťahala za sebou kufor aj s taškou. Vtiahla som ju do taxíka takmer nasilu. Ale doteraz mi nepovedala ani slovo. Len na mňa hľadí a mlčí... Skús to ty.“ S tými slovami mu podala kufor

aj tašku a podišla k Denisovi, ktorý sa opieral o zábradlie. Mlčky mu zobrala pivo z ruky a dala si výdatný hlt. Taxík odišiel a Tina len ďalej stála a mlčala.

„Tina, stalo sa niečo?“ Sebastian pristúpil bližšie. Pozerala naňho, teda aspoň si myslel, že naňho hľadí, lebo si ešte stále nezložila tie obrovské slnečné okuliare napriek tomu, že bolo zamračené. Položil jej batožinu na zem a instinktívne sa načiahol, aby ju objal na privítanie.

Pri jeho pohybe urobila krok späť.

„Tuti?“ pridal ešte jej prezývku, aby k nej prenikol.

Vydala zo seba akýsi kvílivý zvuk, ktorým zrejme chcela protestovať, a tak sa opäť stiahol.

„Poď dnu,“ dodal napokon bezradne, zobral jej kufor a tašku si prehodil cez plece.

Kapitola 2

„Musíme sa rozhodnúť, čo s domom,“ vybalil na nich, len čo sa všetci pohodlne usadili. Zostali v kuchyni, lebo nábytok v ostatných izbách bol pozakrývaný bielymi plachtami.

„A čo by sme s ním mali urobiť?“ Lilly naňho nechápavo hľadela. „Dúfam, že ho nechceš predat?“

Sebastian neodpovedal, čo ju okamžite popudilo.

„Sebastian! Ja som proti. Je to náš domov.“

„Toto je predbežná kalkulácia opráv, ktoré sú už teraz nevyhnutné.“ Všetci šokovane hľadeli na papier, ktorý medzi nich položil na stôl. „Zdôrazňujem, že predbežná. To, čo otec s mamou našetrili, pokryje ledva polovicu sumy.“

Nastalo ticho.

„Každý z nás má svoj prenajatý byt alebo izbu, teda až na Tinu. Dom stojí prázdny a pustne...“

Ani jemu sa táto predstava nepáčila, ale pokúšal sa myslieť triezvo a vysvetliť im, že predaj by bol najrozumnejšie riešenie.

Nikto z nich sa po smrti rodičov nehrnul ísť sem bývať. Dom stál na okraji mesta, bol od ruky. Bol zbytočne veľký,

náklady na jeho údržbu boli vysoké a pre nich trochu, ako single, priveľký. Konečné rozhodnutie, čo s domom po smrti rodičov urobia, vždy odkladali na neskôr.

„Momentálne sa nehnuteľnosti v tejto štvrti predávajú dobre. Je po nich slušný dopyt. Teraz by sme za dom dostali obstojnú sumu, ktorú by každý z nás mohol investovať do svojej budúcnosti.“

„To nemôžeš myslieť vážne!“ Denis, ktorý doteraz sedel na pracovnej doske kuchynskej linky, zoskočil na zem a prekrížil si ruky cez prsia.

Sebastian naňho vrhol nahnevany pohľad. Práve uňho rátať s väčšou podporou. Očakával, že práve on mu pomôže priviesť dievčatá k tomu, aby mysleli pragmaticky.

Navyše, Denis bol vždy švorc. Jeho životný štýl, drahé motorky a iba sem-tam práca medzi žúrmu mu neumožňovali dopracovať sa k nejakým úsporám.

Tina mlčky, nehybne sedela na stoličke. Ešte stále mala slnečné okuliare a hľadela kamsi von cez zaprášené kuchynské okno. Aj jej pasívne správanie Sebastiana rozčuľovalo.

„Čo budeme mať z toho, ak tento dom úplne spustne? Mamu ani otca to späť už neprivedie. A nám by sa s pár desiatkami tisíc eur na účte tiež dýchalo lepšie.“

Denis len znova čosi odfrkol.

„Nemyslíte si, že mne to padne ľahko. Ale som najstarší, mám najväčšiu zodpovednosť.“

„Prosím ťa, netvár sa, ako keby si nám musel robiť náhradného rodiča. Sme predsa všetci dospelí. Obete z tvojej strany fakt nie sú namieste,“ protirečil mu ostro Denis.

Tina sa zrazu postavila.

„Ja ho nepredám. Nemám kam inam ísť.“ Boli to prvé slová a vôbec jej prvá slovná reakcia, odkedy prišla. Doteraz sa zdalo, že je duchom neprítomná.

Po jej vyhlásení zostalo v miestnosti hrobové ticho.

„Ako to myslíš, že nemáš kam ísť?“ Sebastian nechápal, čo mali jej slová znamenať, lebo spolu s manželom vlastnili krásny dom. Jej poznámka bola nelogická.

„Sťahujem sa sem. Iný domov už nemám.“

Kapitola 3

„Môžeš mi, dopekla, vysvetliť, čo sa stalo?!“ Pokrčila plecami.

„Ublížil ti Adam nejako?“

Neodpovedala, plecica sa jej však roztriasli a potom s priduseným vzlykom opustila kuchyňu. Počuli, ako vyšla na poschodie, vlečúc s hrmotom svoj kufor, ktorý pri každom kroku narážal do starých drevených schodov, a potom sa s tupým úderom zabuchli dvere do jej izby.

„Myslím, že táto debata sa práve skončila. Zisti, čo je vo veci. Ak niekomu niečo povie, tak tebe. Ale zrejme sa s Adamom len pohádali.“

„Ak jej niečo urobil, zabijem ho.“ Sebastian cítil, ako v ňom narastá zlosť.

„Daj mi potom vedieť, čo si zistil. Ľutujem, ale fakt už musím ísť. Maj sa, brácho.“ Denis ešte pobozkal Lilly a zmizol.

Sebastian zostal bez slova sedieť oproti Lilly. Obaja na seba mlčky hľadeli.

„A teraz?“

Na jej otázku nemal žiadnu odpoveď. Nemal tušenia, čo teraz.

„Išla by som za ňou, ale ak potrebuje psychickú podporu, bude chcieť skôr teba. Vždy to tak bolo.“

Chvíľu po Denisovi odišla aj Lilly a on sa vybral na poschodie. Pred Tininou izbou na chvíľu zastal a potom energicky zaklopal. Napriek tomu, že sa mu nedostalo žiadnej odpovede, vošiel. Závesy boli zatiahnuté, kufor aj cestovná taška stáli hneď vedľa postele. Tina ležala skrútená na posteli a tvárila sa, že spí. Sadol si na okraj a chvíľu ju uprene sledoval.

„Tuti...“ Žiadna odpoveď, žiadna reakcia.

„Netvár sa, že spíš. Na to ti neskočím.“ Keď ani teraz neodpovedala, odmietol ďalej hrať túto hru a opatrne jej zložil okuliare. Uľavilo sa mu, keď zbadal, že pod nimi neskrýva modriny, iba opuchnuté a uplakané oči. Keď ju dnes zbadal, na moment sa preľakol, že ju jeho švagor fyzicky napadol, aj keď mu to k nemu vôbec nesesedelo. Sebastian však často neveril ani sebe. Tina opatrne otvorila oči.

„Nechceš mi povedať, čo sa stalo, Tuti?“

V očiach sa jej objavili slzy, a tak ich znova zatvorila. Sebastian to nechápal. Len pred niekoľkými týždňami bol u nich v nedeľu na obede. Počas celého obeda sa smiali. Nič nenasvedčovalo tomu, že by mali s Adamom nejaké problémy, a teraz...

„Tina?“ No Tina len potriasla hlavou.

„Naozaj tu chceš zostať?“ Namiesto odpovede si zakryla hlavu prikrývkou, ale on aj tak videl, ako sa celá trasie. Prikryl ju teda dekou, hoci nevoňala práve najväbnejšie, potichu opustil izbu a nechal ju samu. Vrátil sa na prízemie, posťahoval biele plachty z nábytku v obývačke a hodil ich do práčky. Napočudovanie ešte stále fungovala. Potom krátko

vyvetral, aby sa v dome vymenil vzduch, nastavil kúrenie, nakúpil v neďalekom supermarkete, a keď uložil potraviny do chladničky, zakričal do ticha smerom na poschodie, že odchádza. Rozhodol sa dopriať Tine trochu času a vrátiť sa do vlastného bytu. Dúfal, že keď sa vyspí, konečne sa dozvie, čo sa vlastne stalo. Bol len niekoľko sto metrov od domu, keď mu zazvonil mobil. *Adam*. Práve chcel zdvihnúť, keď zbadal policajné auto, ktoré išlo v protismere, a tak hovor zrušil. Mastná pokuta by dnes skvele zapadla do tohto otrasného dňa. Keď zaparkoval pred domom, kde býval, na múriku pred ním sedel jeho švagor a fajčil.

„Čo si jej urobil?“ Sebastian rázne vyšiel z auta a ponáhal sa k nemu.

„Kde je?“ Adam zahasil cigaretu o múrik a postavil sa Sebastianovi oproti. Ten ho chytil pod krk a pritlačil o plot.

„Pýtal som sa, čo si jej urobil.“

Adam mu nahnevane udrel po rukách.

„Pusti ma, ty idiot, a povedz mi, kde je!“

Bolo to prvýkrát, čo sa spolu rozprávali takýmto tónom, hoci Tina a Adam boli manželmi už niekoľko rokov.

„Myslel som, že je u teba. Nechápem, čo sa stalo. Musím s ňou okamžite hovoriť.“

„Zbil si ju?“

„Si normálny? Ani som nebol doma. Pred dvoma hodinami som sa vrátil zo služobnej cesty a akosi som namiesto milujúcej manželky a teplej večere našiel doma list, v ktorom mi oznamuje, že medzi nami dvoma je koniec. Odchádza a nemám sa pokúšať kontaktovať ju. Jej právnik sa so mnou spojil ohľadne rozvodu. Chápeš to?“

Sebastian konečne uvoľnil zovretie a pustil ho.

„Tak čo sa potom, dočerta, stalo?!“ zrúkol, lebo teraz mal o Tinu ešte väčší strach.

„Ako to mám vedieť?!“ Aj Adam kričal.

„Keď som odchádzal, vypevádzala ma šťastná a veselá a zrazu nájdem doma správu o rozvode? Chcem, doriti, vedieť, čo sa za tých pár dní stalo s mojím manželstvom!“

„Poď dovnútra. Mám pocit, že toto nebude rozhovor na päť minút.“ Sebastian ukázal hlavou na vchodové dvere.

*

Ani o hodinu neboli o nič múdrejší. Sebastian medzitým vysvetlil Adamovi, v akom stave dorazila Tina do rodičovského domu.

„Musím ju okamžite vidieť! Chcem vedieť, čo sa stalo! Či jej niekto niečo urobil. Musím to vedieť, rozumieš? Je to moja žena!“ Adam vyskočil, pripravený okamžite vyraziť k domu svojich svokrovcov.

„Nechce hovoriť ani s nami!“ Sebastian sa naňho osopil, lebo Adam očividne nechápal, že keď na ňu bude tlačiť, nikomu tým nepomôže a zo všetkých najmenej Tine. Poznal svoju sestru lepšie než ktokoľvek iný.

„Daj jej čas aspoň dozajtra. Možno sa z toho vyspí, spamätá sa a...“

„Ako to mám dozajtra vydržať? Hlavou sa mi premieta asi tisíc scenárov, čo sa mohlo za ten čas, čo som tu nebol, stať, a akosi sa mi ani jeden z nich nepáči.“

„Nemôže tam zostať sama.“ Adam protestoval ďalej.

„Ak je v takom stave, ako opisuješ, nesmie zostať sama.“

Sebastian si prehrabol vlasy a na okamih zaklonil hlavu a zatvoril oči.

„Dobre. Zbalím si pár vecí a vrátim sa tam,“ dodal napokon.

„Nenechám ju samu a dám ti vedieť všetko, čo sa dozviem. Ale ty sa zatiaľ drž stranou.“

Pár vecí uňho znamenalo malú cestovnú tašku s osobnými vecami a dva obrovské kufre, lebo okrem zopár kusov oblečenia potreboval aj celú svoju technickú výbavu. Už niekoľko rokov sa živil ako fotograf na voľnej nohe, takže jeho technika poväčšine cestovala s ním. Keď konečne dorazil do domu svojich rodičov, bol už neskorý večer, a hoci poriadne lomozil, Tina sa neukázala. Dúfal, že keď bude robiť hluk, zvedavosť ju priláka na prízemie, zistiť, čo sa deje, ale zostal sklamaný.

V chladničke nič nechýbalo, v umývačke nebol žiadny použitý riad a dvere do Tininej izby zostali zatvorené. S námahou vyniesol všetky svoje veci po schodoch do svojej izby, ktorá susedila s Tininou, a keď všetko vybalil, zaklopal jej na dvere, no na druhej strane bolo ešte stále ticho. Po krátkom zaváhaní stlačil kľučku, ale dvere boli zamknuté.

Kapitola 4

Na druhý deň ráno prekvapene zastal po tom, ako vošiel do kuchyne a našiel Tinu sedieť za stolom. Konečne nemala slnečné okuliare. Oči mala ešte stále rovnako opuchnuté a na svet okolo seba sa naďalej dívala rovnako neprítomne. Pohľadom zavadil o hodiny na stene, postrehol však, že batéria zrejme už dávnejšie vypovedala službu. Odhadoval, že musí byť niečo po desiatej. Uňho to bol zvyčajný čas vstávania. Hlavne ak pracoval neskoro do noci ako včera. Takmer do druhej ráno v tichu svojej izby pracoval a popritom pozorne načúval, či nezačuje Tinu, ako opúšťa izbu, ale nezaregistroval vôbec nič. Ona bola na rozdiel od neho, už ako dieťa, ranné vtáča. Kým sa ostatní členovia rodiny zhromaždili pri stole pri raňajkách, Tina už sedela oblečená, učesaná pri stole a dojedala posledný kúsok zo svojho taniera. No teraz to vyzeralo, že má od toho spokojného dieťaťa poriadne ďaleko.

„Nejdeš dnes do práce?“ Jeho otázka ju vyrušila zo zamyslenia a pri zvuku jeho hlasu ňou trhlo, hoci si bol istý, že jeho príchod musela spozorovať.

„Nie,“ odvetila stroho chrapľavým hlasom.

„Zobrala si si fakt dovolenku, aby si sa sem mohla naťahovať?“

V duchu dúfal, že netrafil, lebo by to znamenalo, že sa naozaj natrvalo plánuje usadiť v rodičovskom dome. Zatiaľ ešte nestratil nádej, že to bola len chvíľková záležitosť a malá kríza v ich manželstve.

Sebastian otvoril chladničku a nalial si do misky mlieko, ktoré sa rozhodol ohriať si v mikrovlnke.

„Som nezamestnaná.“

Jeho ruka pri jej slovách zastala na polceste k tlačidlu na mikrovlnnej rúre. Vedel, že Tina svoju prácu miluje, aj firma, v ktorej už počas výšky začala pracovať, pre ňu veľa znamenala. Trávila tam oveľa viac času ako počet hodín, ku ktorému ju pracovná zmluva zaväzovala, a dala do nej kus svojho srdca. To, že tam skončila, bol pre Sebastiana ďalší veľmi znepokojujúci signál. Nedokázal si predstaviť žiadny reálny dôvod, pre ktorý by ju jej firma prepustila.

„Ako nezamestnaná?“

„Čomu na význame toho slova nerozumieš?“

„Neverím, že by ťa prepustili.“

Tina sa opäť zahľadela kamsi za jeho chrbát a on sa začínal sám seba pýtať, či toto je pravý dôvod jej zvláštneho správania. Konečne zapol mikrovlnku a načiahol sa za kartónom škoricových cereálií, ktoré včera kúpil.

„Neprepustili ma. Dala som výpoveď.“

„Prečo?“

Namiesto odpovede len pokrčila plecami. Ešte stále sa naňho nepozrela. Vytiahol misku z mikrovlnky a sadol si k nej.